

РЕШЕНИЕ

№ 2281

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдиян
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100515256 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20178129 от 30.08.2021 г., постановено по гр. дело № 7478/2021 г. по описа на СРС, ГО, 50 с-в, е признато за установено по отношение на „З.А.Д.А. Б.“ АД, ЕИК *****, че за „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, на основание чл. 213, ал. 1 от КЗ (отм.), във вр. пар. 22 от КЗ, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, съществува правото на парично вземане за сумата **661,58 лева**, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за причинени имуществени вреди на МПС „Фолксваген Туарег“, с рег. № *****, от водач на МПС „Форд Фокус“, с рег. *****, на 01.09.2015 г. на път II-64 км 7+770, между гр. Карлово и гр. Баня, по застрахователна преписка-щета № 1201-1261-15-411039, ведно със законна лихва от 29.09.2020 г. до изплащане на вземането, с мораторна лихва в размер на **201,41 лева** за периода от 15.9.2017 г. до 15.9.2020 г., удостоверено в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 46681/2020 г. по описа на СРС.

С решението е осъдено „З.А.Д.А. Б.“ АД, ЕИК ***** да заплати на „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, сумата 400,00 лева – съдебни разноски по ч.гр. д. № 46681/2020 г. и гр. д. № 7478/2021 г., и двете по описа на СРС.

Срещу решението в частта , с която исковите са уважени за разликата над 129,91 лева до размера от 661,58 лева , както и в частта за мораторна лихва над 39,59 лева до 201,41 лева е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника „З.А.Д.А. Б.“ АД. Жалбоподателят поддържа, че по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване всички елементи от фактическия състав на предявения иск по чл. 213 КЗ /отм./, освен неговия размер. По делото не са представени доказателства, а и не се твърди от ищеца, че автомобилът е бил отремонтiran в сервиз. Поддържа, че среднопазарната стойност за възстановяване на вредите следва да бъде определена на база вариантът, изчислен от вещото лице по САТЕ по Наредба № 24/2006 г. в размер на 1645,28 лева. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено в посочените части, а исковите

- отхвърлени. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът по жалбата ЗК „Л.И.“ АД счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено като правилно и обосновано. Отправя искане за присъждане на разноски за юрисконсулт.

Решението е **влязло в сила**, в частта, с която на основание чл. 213, ал. 1 от КЗ (отм.), във вр. пар. 22 от КЗ, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, е признато за установено, че съществува правото на парично вземане за сумата **129,91** лева, представляваща регресно вземане за платено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за причинени имуществени вреди на МПС „Фолксваген Туарег“, с рег. № *****, от водач на МПС „Форд Фокус“, с рег. *****, на 01.09.2015 г. на път II-64 км 7+770, между гр. Карлово и гр. Баня, по застрахователна преписка-щета № 1201-1261-15-411039, ведно със законна лихва от 29.09.2020 г. до изплащане на вземането, с мораторна лихва в размер на **39,59** лева за периода от 15.9.2017 г. до 15.9.2020 г., удостоверено в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 46681/2020 г. по описа на СРС, поради необжалването му в посочената част.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), във вр. пар. 22 от КЗ, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението на СРС е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Встъпването в правата на увреден от страна на застраховател, който го е обезщетил в изпълнение на поети с договор за имуществено застраховане задължения, срещу застрахователя на гражданската отговорност на деликвента - чл. 213, ал. 1, изр. 3 вр. с изр. 2, пр. 2 КЗ (отм.) се обуславя от установяването в доказателствена тежест на ищеца на три групи факти: 1/ наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения и плащането по него на обезщетение за настъпили вреди, както и на обичайните разноски за неговото определяне; 2/ възникнали права на увредения срещу причинителя на вредите на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД - т.е., че вредите са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение и 3/ наличие към момента на настъпване на ПТП на сключен валиден договор за застраховка "гражданска отговорност" между делинквента и ответника.

По реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване всички правнорелеватни факти за възникване на спорното право, в т.ч. че ищецът е предявил по реда на чл.213а от КЗ отм. претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че ответното дружество е заплатило на ищеца сумата 1515,37 лв. Единственият спорен въпрос по същество във въззивното производство е свързан с размера на дължимото обезщетение, т.е. дали е дължима разликата между заплатеното от ищеца застрахователно обезщетение в размер на 2176,95 лв. и възстановените от ответното дружество 1515,37 лв., т.е. сумата от 661,58 лв.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд възприема следното:

Съгласно чл. 267, ал. 1, т. 2 КЗ (отм.) застрахователят по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" отговаря за вредите, причинени на чуждо имущество, като

обезщетението не може да надхвърля застрахователната сума по договора /чл. 267, ал. 3 КЗ - отм./. Според чл. 273, ал. 2, изр. 1 КЗ (отм.), при вреди на имущество обезщетението не следва да надвишава действителната стойност на причинената вреда, а чл. 273, ал. 2, изр. 2 КЗ (отм.) препраща към Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, приета от Комисията за финансов надзор, когато се касае за вреди на МПС. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Определеното застрахователно обезщетение, въз основа на заключение на вещо лице, може да надвишава минималната долна граница по чл. 4 на Приложение № 1, когато не са представени документи за извършен ремонт на МПС в сервиз, а размерът на обезщетението е бил определен от застрахователя в съответствие с Наредба № 24/08.03.2006 г. на КФН. В този смисъл Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г., т. к., II т. о. на ВКС, Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК и Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 153 от 22.12.2011 г. на ВКС по т. д. № 896/2010 г., I т. о., ТК, .

Следователно при съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 273, ал. 2, изр. 1 вр. чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. на КФН.

При съобразяване на горното, в разглеждания случай дължимото обезщетение за причинените имуществени вреди на собственика на процесния увреден лек автомобил "Фолксваген Туарег" с рег. № ***** се равнява на пазарната стойност на ремонтните дейности по неговото възстановяване - същото възлиза на сумата от 2732,47 лв. съгласно заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, което при преценката по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано в посочената част.

Въззивният съд приема, че сумата от 2732,47 лв. е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на вредите, причинени на увредения в резултат на настъпилото ПТП и в този смисъл представлява действителната възстановителна стойност. Налага се извода, че искът е основателен в претендирания с исковата молба размер с оглед диспозитивното начало в гражданския процес.

Настоящият съдебен състав приема, че регресното право на суброгиралия се застраховател произтича не от договора за застраховка, а от закона. Правилото на чл. 86 ЗЗД се прилага без да се провежда разграничение между юридическите факти, които пораждат неизпълнение на парично задължение. Предвид търсената в настоящото производство главница, ответникът следва да се счита за изпаднал в забава и съответно дължи обезщетение за забавено плащане от деня на поканата за плащане на претендираното обезщетение, а не от датата на увреждането. И това е така, тъй като към момента на възникване на спорните правоотношения законът не предвижда определен срок за изплащане на обезщетението, което се претендира на основание чл. 213, ал. 1, изр. 1 КЗ (отм.). Следователно в разглеждания случай намира приложение нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, според която длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора /в този смисъл решение № 89 от 30.06.2010 г. на ВКС по т.дело № 985/2009 г., I т. о., ТК/.

По делото е представена такава покана, която е доказано, че е била връчена на ответника на 29.06.2016 г. / л. 19/ от първоинстанционното дело. Ищецът претендира обезщетение за забава за периода от 15.09.2017 г. до 15.09.2020 г. Следователно акцесорната претенция се явява установена в своето основание за посочения период, а тъй като липсват данни за нейния размер, СРС правилно я е определил по реда на чл. 162 ГПК в размер на 201.41 лв.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението на

СРС - потвърдено, като правилно.

По разноските:

С оглед изхода на спора, в полза на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноси на осн. чл. 78, ал. 8 вр. ал. 3 ГПК в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20178129 от 30.08.2021 г., постановено по гр. дело № 7478/2021 г. по описа на СРС, ГО, 50 с-в в обжалваните части.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК „З.А.Д.А. Б.“ АД, ЕИК ***** да заплати на „З.К.Л.И.“ АД, ЕИК *****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, сумата от 100 лева, разноси за въззивна инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____